

— og det er min Tro, at saaledes vil det blive —, at hvis vi vil vedtage denne Afrustning, vil vi ikke blive særlig vel modtaget ved Nedrustningskonferencen, hvor der netop skal finde en Samvirken Sted mellem de forskellige Lande om Voldgift, Sikkerhed og derefter Nedrustning.

Der er en Udtalelse af den højtærede Forsvarsminister, som jeg skal omtale — jeg skal forsøge at gøre det kort —, idet det forekommer mig, at den højtærede Forsvarsminister ikke var inde paa saa forfærdelig mange Realiteter. Jeg havde Indtrykket af, at den højtærede Minister var meget utilfreds med mine Udtalelser angaaende Valg; men det var jo kun Svar fra min og mit Partis Side paa en Ting, som har været fremme i Sommerens Løb igennem de mange Interviews, hvor den højtærede Forsvarsminister har udtalt, at hvis vi ikke vilde makke ret og gennemføre dette Lovforslag, skulde vi ud til Valg. Der er det, jeg har sagt: Ja, hvis *det* er Regeringens Mening, saa skal vi ikke have noget imod, at man forsøger paa at isolere dette Spørgsmaal her og tage et Valg paa det. Det er det hele, jeg har sagt, og jeg har sagt, at det var den eneste Form for Folkeafstemning, vi kan tænke os med Hensyn til denne Sag. Vi har udtalt, at der naturligvis kan komme Situationer, hvor der kan være ganske bestemte meget enkle og ret overskuelige Spørgsmaal, hvor der kan svares et klart Ja eller Nej, som kan egne sig til Folkeafstemning, men hvor der er Tale om mere komplicerede Spørgsmaal som dette, der i høj Grad har en udenrigspolitisk Side, mener vi, at vi, som sidder her i Rigsdagen, i Folketinget, maa ud og sætte hele vor Personlighed ind paa den Anskuelse, vi har, hvorefter vi naturligvis maa lade Vælgerne dømme.

Den højtærede Forsvarsminister udtalte, at vi fra Venstres Side har stor Lyst til — det kom 2—3 Gange i hans Foredrag — at opretholde et Forsvar, og han mener egentlig, at vi er kommet til højre for det konservative Folkeparti. Nej, dette er i allerhøjeste Grad en Forvanskning; jeg har netop fremholdt bestemt, at vi ser nøgternt paa hele Spørgsmaalet, og at det ikke er for Militærets egen Skyld, men paa Grund af vort Lands internationale Stilling, vi staar paa Ordningen af 1922 — den Gang havde vi Førerskabet og gennemførte en Ordning, der bragte Udgifterne betydeligt ned —, og vi har tilføjet, at naturligvis skal i og for sig intet være os kærere, end om vi ret hurtigt kan komme ind i en Situation, hvor der

virkelig kunde blive Mulighed for at komme yderligere ned med Militærudgifterne.

Med Hensyn til Bevæbningen skal jeg ikke sige ret meget, jeg har udtalt mig om de korte Geværer og om Minekasterne. Disse korte Geværer, dette, at man skulde have Statsudgifter for i det hele taget at gøre Bevæbningen saa daarlig som muligt, har vakt Moro i mange Kredse. Med Hensyn til Ministerens Udtalelse om, at Rytteriet og Grænsegendarmeriet jo nu er bevæbnet med Karabiner, det har man altsaa ikke afskaffet, saa kan hine jo slet ikke sammenlignes med det, der her er Tale om, thi Grænsegendarmeriet er nærmest et Toldopsyn. Men det er jo ikke i sidste Linie det, der bliver Tale om netop med Hensyn til det Vagtkorps, Regeringen vilde stille op ved Grænsen. Og hvad angaar Rytteriet, saa ved vi jo, at denne Afdeling har en særlig Opgave, nemlig Rekognoscering og Efterretningstjeneste, og derfor skal bevæbnes paa en noget anden Maade end Fodfolket. Naar vi endvidere har gjort os lidt lystige over Ministerens Forslag med Hensyn til Minekasterne, er det naturligvis, fordi vi ihukommer Udtalelser fra tidligere Tid, hvor man gik saa vidt — det er ogsaa blevet fremholdt fra enkelte radikale Sider —, at der ikke maatte løsnos et Skud, thi saa var Neutraliteten brudt. Den højtærede Forsvarsminister maa forstaa, at med disse Udtalelser i Erindring kan vi ikke rigtig fatte, at der i et Afrustningsforslag, som fremsættes af en socialdemokratisk Regering, kan være Tale om Minekasterne.

Den højtærede Minister udtalte, at naar vi sagde, at vi elskede Fred og hadede Krig, troede han os, men han tilføjede, at hvis man i Tyskland forud for Krigen i 1914 vilde have spurgt de forskellige Partier, hvad de mente om Spørgsmaalet: Krig eller Fred, vilde alle have sagt, at de elskede Freden og hadede Krigen. Det forekommer mig, at den højtærede Minister ikke skulde have brugt denne Sammenligning med alle de tyske Partier forud for Krigen, idet den højtærede Minister ikke kan være uvidende om de Toner, der kom fra Militærpartiet, som i Virkeligheden var det herskende, f. Eks. Udtalelser fra den, jeg vil ikke sige berømte, men berygtede General Bernhardi. Der kunde nævnes andre Udtalelser, som gik i samme Retning, nemlig i Retning af at fremholde for Folket, at Krig ikke var noget af det værste, man kunde tænke sig, men derimod noget, man i en vis given Situation ikke